

263/56  
U.D.J. 445.  
263/56

In the Supreme Court of South Africa  
In die Hooggeregshof van Suid-Afrika

(Appellate) DIVISION).  
AFDELING).

APPEAL IN CRIMINAL CASE.  
APPEL IN STRAFSAAK.

JULIAS SENGWANE

Appellant.

versus/teen

THE QUEEN

Respondent.

(In gaol)

Appellant's Attorney  
Prokureur van Appellant

Respondent's Attorney  
Prokureur van Respondent

Let

Appellant's Advocate  
Advokaat van Appellant

Respondent's Advocate  
Advokaat van Respondent

Set down for hearing on:—  
Op die rol geplaas vir verhoor op:—

(TPD)

— Appellant's Advocate (Respondent's Advocate)  
Set down (Respondent's Advocate)

*Revised*

IN THE SUPREME COURT OF SOUTH AFRICA.

(APPELLATE DIVISION)

In the matter between :

JULIAS SINGWANE

Appellant

&

R E G I N A

Respondent.

CORAM : Centlivres C.J., Schreiner, Reynolds, de Villiers  
et Beyers JJ.A.

Heard : 10th December 1956.

~~Delivered~~ :  
Reasons Handed In : 11/12/56

---

J U D G M E N T

CENTLIVRES C.J. :- The appellant was charged with murder before Cillie J. sitting with assessors in the Eastern Circuit Districts Local Division. He was found guilty of culpable homicide and sentenced to three years' imprisonment with compulsory labour and six cuts. The cuts were suspended for three years on condition that he was not again found guilty of a crime involving violence. The reason why the cuts were suspended was because he had already received cuts during this year. He appealed to this Court, the trial judge having granted him leave to appeal. This Court allowed the appeal and set aside the conviction and sentence and intimated that reasons would be filed later. The following are the reasons.

It was common cause that the deceased died as a

result of a stab wound inflicted by the appellant. According to the evidence given by the assistant district surgeon two stab wounds had been inflicted. One wound, which was not fatal, was three quarters of an inch in depth : the fatal wound, which penetrated the <sup>heart</sup> ~~margin of the left lung~~, was one and a half inches in depth. The deceased could, according to the medical evidence, have moved a few paces after he received the fatal wound. The only other witness/<sup>es</sup> who gave evidence were Bennet Selinda and the appellant.

Bennet told the trial court that he and the appellant were in the deceased's hut on the night in question. The deceased, pointing to the appellant, said that the appellant quarrelled with him. The deceased got up and slapped the appellant in the face. The appellant ran away and appeared to be frightened. A little while afterwards Bennet found the deceased's body lying at the door of his (the deceased's) hut.

The appellant stated in evidence that the blow inflicted by the deceased on him in the deceased's hut had loosened one of his teeth. He ran out of the deceased's hut and the latter pursued him. While he was running away the deceased hit him at the back of the head with something which, owing to the darkness, he was not able to identify. The appellant fled

~~to the court~~

to his hut which was about eight yards from deceased's hut.

He secured the door of the hut but the deceased broke in.

What happened then is best described in the appellant's own words as translated from the native language in which the appellant gave his evidence.

" Toe sê hy (the deceased) 'Vandag <sup>gaan</sup> ~~staan~~ ek jou doodmaak.'

Toe staan ek op en sê vir hom : 'Wat is dit? Wat het

ek gesondig ?' Toe hy nou kom na my toe en gesê het

hy wil my doodmaak, het ek nie geweet of hy iets in sy

hand het nie want dit was donker, en ek het toe my mes

uitgehaal en toe hy na my toe kom, het ek hom gesteek

..... Toe hy inkom, het hy reguit na my toe

gekom, en ek het hom ontmoet en hom gesteek om hom by

die deur uit te kry, maar na ek hom gesteek het, het hy

nog na my toe gekom en toe steek ek hom weer. "

Apparently after the first stab wound the deceased said:

" O, jy steek my ? Nou gaan ek jou ligte uitsit."

The appellant said that the deceased was older and bigger than he was. There was no other evidence on this point.

The trial court accepted the appellant's evidence but found that he had exceeded the bounds of self defence. In

its reasons the trial court said :-

" In hierdie geval moet die Hof hom verlaat op die verklaring van die beskuldigde en sy verklaring van wat gebeur het, aanvaar. Dit is dan slegs vir die Hof om te besluit of die beskuldigde onder daardie omstandighede geregtig was om homself te verdedig deur 'n mes uit te pluk en te gebruik. Dit spreek tot voordeel van die beskuldigde dat hy nie by die vroeëre aanbidding homself met so 'n mes verdedig het nie ; maar hy was in die tweede geval in sy eie hut toe hy van die beskuldigde verneem het dat hy hom wou doodmaak. Dit is bekend dat daardie woorde dikwels ietwat los deur Naturelle gebruik word. Hy het geen aanduiding hoegenaamd gehad dat die oorledene enige wapen sou gebruik nie. Die oorledene het inderdaad geen wapen by hom gehad nie en geen wapen is ooit gevind nie. Die beskuldigde gee die oorledene toe die eerste steek, wat miskien reeds buitensporig beskou kan word ; daarna blyk dit dat die oorledene geen wapen hoegenaamd gebruik nie - hy kom alleen nader en op daardie stadium moes dit vir die beskuldigde duidelik gewees het dat die bedreiging wat daar vir hom bestaan, nie so lewensgevaarlik was as wat hy miskien gedink het nie, dat die oorledene geen wapen, instrument of wat ook al gehad het om hom mee te beseer nie, en dat sy lewe dus nie in gevaar was nie. Des-

" nieteenstaande gebruik hy die mes vir die tweede keer, en dit is toe wat hy die oorledene die wond toedien as gevolg waarvan hy dood is.

" Die Hof bevind dat die noodsaaklike vereistes vir noodweer nie teenwoordig was nie omdat die lewensbedreiging inderdaad nie bestaan het nie, en ten tweede omdat die beskuldigde buite redelike perke gegaan het deur te doen wat hy nie geregtig was om te doen in daardie besondere omstandighede nie. "

We were unable to agree with the trial court's reasoning. It is true that there is no evidence that the deceased had any weapon in his possession but there was no evidence to show that the appellant knew this as the attack took place in the dark. The deceased had, shortly before he attacked the appellant in his own hut, committed two assaults on him, neither of which could be regarded as trifling. On entering the hut the deceased said that he would kill the appellant. Even though the equivalent words in the native ~~at~~ language which the deceased apparently used may be used somewhat loosely, the appellant, in view of the previous assaults on him, may well have had reason to fear that his life was in danger or that he might suffer serious injury. The trial court suggested that the first stab would<sup>n</sup> might

perhaps be regarded as excessive. But according to the medical evidence not much force ~~was~~ was required to inflict either of the stab wounds. We could not agree with the trial court's view that after the first stab wound was inflicted it must have been apparent to the appellant that his life was not in danger. That Court seems to have been under the impression that killing in self defence is justifiable only when the person attacked has reasonable grounds for thinking that he is in danger of death. If he has reasonable grounds for thinking that he is in danger of serious injury he is also entitled to defend himself. After the first stab wound was inflicted the appellant might well have been in fear of his life or serious injury when the deceased said "Nou gaan ek jou ligte nitsit." The very fact that the deceased persisted in approaching him threateningly though he knew that the appellant had a weapon which he was prepared to use would confirm to the appellant any suspicion that he might have had that the deceased was armed. In this connection it must be remembered that the only evidence which is on record is that the deceased was a bigger man than the appellant and that, according to the evidence of both Bennet and the appellant, he (the appellant) was afraid of the deceased.

Furthermore we could not agree with the trial court's view that "die lewensbedreiging inderdaad nie bestaan het nie" as a reason for the conclusion that the bounds of self defence had been exceeded. We must endeavour to imagine ourselves in the position in which the

appellant found himself. Cf. R. v K. (1956 (3) S.A. 353 at pp. 358 - 9). The deceased had cornered the appellant in the appellant's own hut which was in darkness. There is no evidence on record to show the size of the hut nor is there any evidence that it had any door other than the door by which the deceased had entered. Flight on the part of the appellant may have been impossible. The deceased had uttered dire threats against the appellant and attacked him. For aught that the appellant knew the deceased might have had a weapon. In these circumstances we came to the conclusion that the Crown had not proved beyond reasonable doubt that the appellant exceeded the bounds of self defence in defending himself in the manner in which he did. For these reasons we set aside the conviction and sentence.

*Stan. J. L. G. L. L. L.*

*W.S. 11.12.56*

*X.L.  
J. L. L.  
D. O. R.*



Was jy saam by hierdie dans gewees?---Nee.

Was die mense wat daar terug-gekom het, onder die invloed van drank gewees?---Ja, hulle het nog so 'n sjieling se blik saamgebring, so hulle het seker gedrink.

Oorledene ook?---Ja.

Het jy die mes al die tyd by jou gehad?---Ja, dit is 'n mes wat ek gehad het wat ek tanaties mee sny, en ek het dit by my gehad, in my sak.

-----  
(SAAK VIR VERDEDIGING)

10

Mnr. Edelstein spreek die Hof toe.

Mnr. Mentz spreek die Hof toe.

-----  
CILLIE, R.

Die beskuldigde in hierdie saak is aangekla van moord en volgens die Kroon het hy op 29 April 1956 in die distrik van Barberton 'n sekere William Mabaso doodgemaak.

Mabaso is dood as gevolg van 'n steekwond in die hart en hierdie steekwond was aan die linkerkant van sy bors toegedien, en hy het ook 'n steekwond aan die regterkant van sy bors gehad.

20

Daar is getuienis van 'n sekere Bennet dat die oorledene hom geroep het en dat hy en 'n sekere Philemon toe in die oorledene se huis gekom het en die beskuldigde daar aangetref het. Die oorledene sou gesê het dat die beskuldigde met hom rusie maak. Na veel gepraat het die oorledene die beskuldigde 'n klap gegee en 'n tweede klap na hom gemik. Die beskuldigde het toe weggehardloop. 'n Rukkie later is die oorledene se lyk tussen die twee hutte gevind.

30

Die beskuldigde het erken dat hy die wonde toegedien het en hy sê dit was onder die volgende omstandighede:-

Nadat die oorledene hom geslaan het en hy uitgehardloop het, het hy nog 'n hou agter sy kop ontvang. Met die eerste hou is dan ook 'n tand van hom losgeslaan. Hy het toe na sy eie hut gegaan en die werwel van die deur opgesit. Voordat hy skynbaar enige lig kon aansteek, sê hy, het die oorledene die deur oopgestamp en gedreig om hom dood te maak. Hy erken dat hy nie gesien het of die oorledene enige wapen gehad het nie, maar die oorledene het nader gekom. Die beskuldigde het toe sy mes uitgepluk, wat hy al die tyd in sy sak gehad het, na die oorledene gestee en 10 hom raakgesteek. Dit was skynbaar nie die wond gewees wat die oorledene doodgemaak het nie, want hy het daarna nog heelwat beweeg. Volgens die dokter sou dit nie moontlik wees om baie treeë te beweeg na die toediening van die noodlottige wond nie. Omdat die oorledene nog nader gekom het, het hy hom toe die tweede wond toegedien. Die beskuldigde het toe uitgehardloop en 'n rukkie later is hy daar dood aangetref.

In hierdie geval moet die Hof hom verlaat op die verklaring van die beskuldigde en sy verklaring van wat gebeur 20 het, aanvaar. Dit is dan slegs vir die Hof om te besluit of die beskuldigde onder daardie omstandighede geregtig was om homself te verdedig deur 'n mes uit te pluk en te gebruik. Dit spreek tot voordeel van die beskuldigde dat hy nie by die vroeëre aanranding homself met so'n mes verdedig het nie; maar hy was in die tweede geval in sy eie hut toe hy van die beskuldigde verneem het dat hy hom wou doodmaak. Dit is bekend dat daardie woorde dikwels ietwat los deur Naturelle gebruik word. Hy het geen aanduiding hoegenaamd gehad dat die oorledene enige wapen sou gebruik nie. Die oorledene 30 het inderdaad geen wapen by hom gehad nie en geen wapen is ooit gevind nie. Die beskuldigde gee die oorledene toe die

eerste steek, wat miskien reeds buitensporig beskou kan word; daarna blyk dit dat die oorledene geen wapen hoegenaamd gebruik nie - hy kom alleen nader en op daardie stadium moes dit vir die beskuldigde duidelik gewees het dat die bedreiging wat daar vir hom bestaan, nie so lewensgevaarlik was as wat hy miskien gedink het nie, dat die oorledene geen wapen, instrument of wat ook al gehad het om hom mee te be- seer nie, en dat sy lewe dus nie in gevaar was nie. Des- nieteenstaande gebruik hy die mes vir die tweede keer, en dit is toe wat hy die oorledene die wond toedien as ge- 10 volg waarvan hy dood is.

Die Hof bevind dat die noodsaaklike vereistes vir noodweer nie teenwoordig was nie omdat die lewensbedreiging inderdaad nie bestaan het nie, en ten tweede omdat die be- skuldigde buite redelike perke gegaan het deur te doen wat hy nie geregtig was om te doen in daardie besondere omstan- dighede nie. Die Hof bevind dus dat daar in hierdie geval geen opset of bedoeling was om die oorledene om die lewe te bring nie, maar dat die oorledene in hierdie geval die aanvaller was, dat die beskuldigde homself te buite ge- 20 gaan het en dat hy in die omstandighede skuldig is aan strafbare manslag.

Hy word skuldig bevind aan strafbare manslag.

(Vorige veroordelings erken)

Ek voel nie geneë om die vorige veroordelings in ag te neem nie, behalwe dat hy in April-maand 5 houe ontvang het.

Mnr. Mentz spreek die Hof toe in verband met vonnis.

(Saak uitgestel tot 2.11.1956)

Op 2.11.1956.

CILLIE, R.

30

Die vonnis van die Hof is 3 jaar gevangenisstraf met dwangarbeid en 6 houe. Die houe word opgeskort vir drie